

Gyimesi László

Szentgróti elégia

Az elhullt ékkő megkerült.
(Értsd meg, nemhiába
Jöttem a százesztendőös házba.)
Csoda volt, de elveszett,
S hogy most megkerült,
Még hihetlenebb.

Volt-e, van-e egyáltalán?
Csillogó kristálydarab,
Száz szögletbe szorított fény,
Cspadába csalt marcona Nap,
Hazudott gazdagságként
Billeg ébrenlétem szélén.

Miért nézem a felhővert eget?
Az ékkő itt van, foghatom.
Dadognak az odvas ősi fák,
Harsány madárdal ül az ágakon.
Rájuk villan konzerv- és friss napom,
Amíg lehet, ameddig így lehet.

Seregélyek az aranyodi dombon,
Szüret előtti összeröffenés,
A völgyben várossá nőtt falum,
Hallik danánk odáig, az idő-pöngentés?
Nyomom törli az aszfalt szőnyege.
Zene volt-e az, ami most zene?

Ékkő, hazugság, napfény és dalok...
Itt voltam otthon? És most hol vagyok?
A malom-ág csupán kiszáradt árok.
Barátaim halottak. Mi a csudára várok?
Szorongatom a kvarcot, szép darab.
Más Zala habját fodrozzák a halak.

Nagyanyám törvénye

Polcok, almák, üvegek,
Hagyma, fokhagyma télire,
Rizs, cukor, liszt van elég,
De hogy a krumpli végig-e...
A só, gyufa külön csomag,
A gyertya is, három tucat,
Szárzabab, borsó, lencse, ép,
Zsír, olaj, lebbencs, kis izék,
Kész a háborús tartalék,
Csak füstölt sonka kéne még.

A holnap költészetéhez

Adunk majd címet is neki,
S lesz formája, igen derekas,

Csikoroghat, miért ne tenné,
Versünk helyett a vaskakas.

Rákattant már a csend fedele,
Hagyd az üres szó ládikáját!

Tartalma lesz az elmúlásnak,
Mindentudók bárhogy sikálják.

Apró kőmagok gyűlnek köréje,
Még kong belül, de csinos idekint.

Suttogsz-e hozzánk, gépi szél?
Mebontod holnap hantjaink?